

MAX SEECK

SEVERSKÁ
KRIMI

MOTÝL

ČITATEL'

„VŠETKO JE VOPRED URČENÉ.“

ČITATEL'

MAX
SEECK

ČITATEL'

„VŠETKO JE VOPRED URČENÉ.“

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

USKOLLINEN LUKIJA

Copyright © Max Seeck, 2019

Original edition published by Tammi Publishers, 2019.

Slovak edition published by agreement with Max Seeck and Elina Ahlback
Literary Agency, Helsinki, Finland.

All rights reserved.

Translation © Andrej Števko

Design © Motýľ design 2020

Cover photo © Fer Gregory/Shutterstock

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2020

ISBN: 978-80-8164-234-0

Venujem Williamovi.

Prejde ešte mnoho rokov, kým ti dám prečítať túto knihu.

*Prosím, pamätaj potom, že tvoj otec nebol taký blázon,
ako sa zdá podľa tohto príbehu.*

I

Duje silný vietor a spoza rohov veľkého domu, postaveného zo skla a z omietnutého betónu, sa derie nepokojné hvízdanie. Škripot vychádzajúci spod okraja strechy postupne silnie a tlmené pukanie pripomína plápolajúci oheň.

Rýchlosť, akou vrstva snehu mizne zo záveja nahromadeného vo dvore, svedčí o sile víchra. Maria Koponenová si pevne uviaže opasok na župane a pozrie sa z okna obývačky von do tmy. Hľadá na zamrznuté more, ktoré v tomto ročnom období neuveriteľne pripomína rovné pole, a následne na chodník vedúci na mólo, osvetlený nízkymi pouličnými lampami.

Maria zaborí chodidlá do chlpatého koberca, ktorý pokrýva takmer celú dlážku v miestnosti. V dome je teplo a útulne. Ona napriek tomu cíti znepokojenie v mysli a aj najmenšie nedostatky ju veľmi rozčuľujú. Napríklad tie hlúpe drahé lampy na dvore, ktoré nie a nie fungovať bez problémov. Maria precitne zo svojich myšlienok až vo chvíli, keď si uvedomí, že hudba dohrala. Prejde okolo kozuba k obrovskej knižnici, kde je pekne v piatich radoch usporiadaná manželova zbierka takmer štyroch stoviek vinylových platní. Maria si už za tie roky zvykla, že v tomto dome sa hudba nepúšťa zo smartfónu. *Vinylky majú tisíckrát lepší zvuk!* Roger to povedal už vtedy, keď Maria stála pred touto zbierkou prvýkrát. V tom čase mal viac než tristo platní. Takmer o stovku menej než teraz. To, že počet platní za dobu ich spolužitia narástol pomerne málo, Marii pripomína, koľko toho Roger stihol prežiť pred ňou. Bez nej. Maria bola pred Rogerom len s jedným mužom: vzťah z gymnaziálnych čias ju priviedol na jednu svadobnú tanečnú zábavu a skončil sa,

keď stretla známeho spisovateľa. Maria na rozdiel od Rogera nestihla vychutnať život nezadanej. Niekedy si praje, aby bola mohla zakúsiť bezcieľne potulovanie sa, hľadanie seba, aférky. Prosto slobodu. Marii nijak neprekáža, že Roger je od nej o šesťnásť rokov starší. Trápi ju však myšlienka, že sa jedného dňa prebudí do nepokoja, ktorý zoslabne, keď sa môže v dostatočnej miere vydať v ústrety neznámemu. Roger to vo svojom doterajšom živote skúsil. V tento februárový večer sprevádzaný búrkou, keď sa Maria sama prechádza po dome na brehu mora, sa jej to odrazu javí ako hrozba. Nerovnováha, ktorá môže príliš rozhojdať loď, ak sa ich vzťah raz ocitne zoči-voči skutočnej búrke.

Maria nadvihne ihlu gramofónu, chytí prstami platňu Blonde on Blonde od Boba Dylana a opatrne ju vloží do kartónového obalu, z ktorého kyslo a sebavedome hľadí do kamery mladý umelec v semišovom saku s čierno-bielym károvaným šálom. Maria odloží platňu na policu a z opačného konca abecedne usporiadanej zbierky náhodne vyberie ďalšiu. O chvíľu sa po krátkom zašumení z prehrávača nesie melodický a dobrosrdečný hlas Stevieho Wondera. Vtom to Maria uvidí znovu. Tentoraz kútikom oka. Lampa, ktorá stojí najbližšie k pláži, na chvíľu zhasne. Potom sa zas rozsvieti. Presne ako pred chvíľou: zhasne len na sekundu. Maria vie, že svetelné trubice v nej menili pred Vianocami. Dobre si to pamätá, pretože sama platila elektrikárovi nehorázne peniaze. Práve preto ju táto malichernosť tak rozčuľuje. Vezme do ruky mobil a píše Rogerovi správu. Nevie, prečo má nutkanie rušiť manžela s takouto kravinou, najmä keď vie, že je práve na besede so svojimi čitateľmi. Možno je za tým akýsi záchvev osamelosti spojený so štipkou neistoty a neopodstatnenej žiarlivosti. Maria správu v momente pošle a čaká, že sa malá kvačka na spodku obrazovky zafarbí namodro, ale nestane sa to. Roger nesleduje telefón. Vtom sa platňa zasekne. What I'm about to. What I'm about to. What I'm... Wonderov hlas znie akosi neisto, keď sa veta rozsekne uprostred takého pekného verša. Niektoré Rogerove platne sú v takom zlom stave, že sa ich

už ani neoplatí skladovať. *Naozaj už v tomto posratom dome nič nefunguje?!* Mariu premkne zima. Ešte než stačí pochopiť, čo je vo veci, zbadá za sklenenými dverami niečo, čo tam nepatrí. O chvíľu silueta splynie s jej vlastným odrazom na skle, ale potom sa postava pohne a pretaví sa v seba samu.

II

Roger Koponen si sadá na stoličku s operadlom pokrytým hrubou chladivou látkou a pretiera si oči. Stropné lampy vysokého hlavného auditória konferenčného centra mu svietia priamo do očí. Chvíľu vidí len silné svetlo a zabudne, že pred ním a ďalším jeho kolegom spisovateľom sedí asi štyristo zvedavých čitateľov, ktorí sa zhromaždili, aby si vypočuli myšlienky svojho obľúbeného ochľastu o jeho najnovšom diele. Roger si uvedomuje, že podujatie je dôležité, pretože ním propaguje seba i svoju knihu. Rozumie, prečo sa treba obťažovať štyristo kilometrovou cestou v snehovej fujavici a prespávať v nejakej barabizni stojacej na kraji hlavného námestia, ktorá však na prvý pohľad vyzerá celkom čisto a na ktorej prízemí je tuctový bufet nalíčený na čosi lepšie obrusom a obsluhou. Naopak, nechápe, prečo sa sem v tento večer obťažovali obyvatelia Savonlinny. Hoci sa po celom svete predali desiatky miliónov jeho kníh, nikdy sa z neho nestane idol hysterických fanúšikov. Občas mu napadne, že hudobníci a spisovatelia produkujú vlastne podobnú prácu – rovnaký brak v rôznych obaloch –, ale ženy v strednom veku hádžu nohavičky na pódium iba prvým menovaným. Napriek tomu ľudia prišli. Najviac je tých starších, kývajú hlavou z jednej strany na druhú. Neunavili ich ešte banality rangu športových okienok a povrchné analýzy, ktoré o knihách produkujú spisovatelia? Zrejme nie, keďže sála vyzerá byť zaplnená do posledného miesta. Rogerov psychologický triler, ktorý vyšiel minulú jar, je tretia a posledná časť trilógie *Honba na čarodejnice*, ktorá mu priniesla obrovský úspech. Jeho knihy sa vždy dosť dobre predávali, ale trilógia išla na dračku. Taký megaúspech nečakal nikto, najmä nie jeho agent, ktorý svojho času považoval

celú vec za pochybnú, alebo bývalý vydavateľ, s ktorým Roger ukončil spoluprácu ešte pred vydaním prvého dielu, kvôli absencii vzájomnej dôvery. Práva na preklad trilógie sa za niekoľko rokov predali takmer do tridsiatich krajín a očakáva sa ďalší predaj. Aj dovtedy sa mali dobre, ale teraz si s Mariou môžu kúpiť, čo sa im zachce. Zrazu majú na dosah všetky možné pôžitky a luxus.

Beseda prebieha rutinne. Roger všetky otázky počul už stokrát a odpovedal na ne v štyroch rôznych jazykoch. Občas zmení tempo reči, prízvuk a podobné detaily, a to len preto, aby vo víre výbuchov smiechu a v žiare jasných svetiel zostal bdely.

„Vaše knihy sú dosť násilné,“ ozve sa hlas z publika, no Roger nespúšťa oči z krčahu s vodou, z ktorého si už tretí alebo štvrtý raz nalieva do pohára. Počúva to často a skutočne je to tak: brutálne vraždy, sadistické týranie, sexuálne násilie na ženách či hrôzostrašné ponory do hlbín chorých mozgov sú v knihách Rogera Koponena vyobrazené veľmi detailne.

„Pripomína to Brett Easton Ellisa, ktorý hovoril, že podrobné opisy násilia mu pomáhajú prekonať úzkosť,“ pokračuje rovnaký hlas. Teraz sa Roger zahľadí na chlapa, ktorý sedí uprostred sály a drží mikrofón. Zdvihne pohár k ústam a čaká na otázku. Prejde však nepríjemne dlhá chvíľa, kým si muž v hľadisku usporiada myšlienky.

„Bojíte sa, a preto píšete?“ spýta sa nakoniec slabým monotónnym hlasom. Roger položí pohár na stôl a pozrie sa na plešatého chudého muža. Prekvapivé a zaujímavé. Skoro až drzé. Takúto otázku nikdy predtým nepočul.

„Či sa bojím?“ zopakuje si Roger otázku a posunie sa bližšie k ohybnému mikrofónu na stole. Z nejakého dôvodu mu práve teraz začalo od hladu škvŕkať v žalúdku.

„Písali ste v knihách o svojich obavách?“ spýta sa divák a položí mikrofón. Spôsob, akým hovorí, je otravne sebavedomý. Nie je v ňom žiadna napätá diskretnosť, nijaká posvätná bázeň pred spisovateľovým renomé, na ktorú si Roger navykol.

„Pravdaže,“ povie Roger a zamyslene sa usmeje. Nachvíľu pozabudne na muža, ktorý položil otázku, a blúdi očami po mori tvári v sále. „Som presvedčený, že na papier sa vždy dostane niečo zo samotného spisovateľa. Nevyhnutne píše aj o tom, o čom niečo vie – alebo si to aspoň myslí. Obavy, túžby, traumy, veci, ktoré sa neuskutočnili alebo sa udiali z príliš vážnych dôvodov.“

Chudý muž opäť zdvihne mikrofón k ústam: „Neodpovedáte na otázku.“ Rogera naplňa údiv a neskôr sa cíti naskrz otrávený. *Čo je to za stupídnu besedu? Takéto drísty v žiadnom prípade počúvať nebudem...*

„Mohli by ste spresniť otázku?“ Dlhoročný literárny kritik a moderátor podujatia Pave Koskinen sa do dialógu nezapája. Určite je presvedčený, že svoju úlohu zvláda elegantne a podľa najlepších schopností a má aj trochu obavy, aby sa jeho hviezdny hosť, autor troch medzinárodných bestsellerov a vášnivý trilerista, nenaštval. Roger však zmierlivo zdvihne ruky a sebavedome sa usmeje. „Pardon, asi som nerozumel otázke. Teda či píšem o tom, čoho sa najviac bojím?“

„Nie, práve naopak,“ odpovie muž neobyčajne pochmúrne. Nieкто v prednom rade si šialene nahlas kýchne.

„Naopak?“ zareaguje Roger a snaží sa zakryť údiv hlúpym úsmevom.

„Áno, pán Roger Koponen,“ pokračuje muž mechanicky. Spôsob, akým vyslovuje Rogerovo meno, je nielen sarkastický, ale svojím spôsobom aj mrazivý. „Bojíte sa toho, o čom píšete?“

„Prečo by som sa mal báť vlastnej fikcie?!“

„Pretože pravda je podivnejšia než fikcia,“ povie štihly chlap a sadne si.

Sálu naplní nervózne ticho.

O desať minút neskôr Roger sedí vo foyer za dlhým stolom s bielym obrusom, obklopený vravou hemžiacich sa ľudí. Prvý v zástupe fanúšikov, ktorí prahnú po podpise, je, prirodzene, Pave Koskinen.

„Ďakujem, Roger, ďakujem. A ospravedlňujem sa za toho frajera. Zvládol si to skutočne bravúrne. Žiaľ, nie každý sa vie patrične správať.“

„Nič sa nedeje, Pave. Divné existencie sa nájdu vždy. Na tomto svete každý zodpovedá len za svoje správanie,“ usmeje sa Roger a všimne si, že moderátor pred neho položil na podpis všetky časti trilógie. Po tom, ako k podpisu na titulnej strane pripojí niečo zdanlivo osobné, sa rozhliadne po vlniacom sa rade pred sebou a v myslí konštatuje, že toho vyciveného blázna nikde nevidí. Našťastie. Tvárou v tvár by nemusel zvládnuť provokácie tak diplomaticky.

„Vďaka, Roger, vďaka. Od deviatej máme rezervovaný stôl tamto v hotelovej reštaurácii. Majú vynikajúcu jahňacinu.“ Koskinen sa usmieva a knihy si tisne k hrudi ako nadšená školáčka. Roger pomaly prikývne a sklopí pohľad na stôl ako obvinený, ktorému sudca práve prečítal verdikt. Pre Koskinena by nemalo byť ťažké pochopiť, že Roger by najradšej zmizol niekde v zákulisí. Naučil sa nenávidieť tieto nezmyselné recepcie a povinné slopanie červeného, ktoré len sotva ovplyvnia predajnosť jeho kníh. Samozrejme, mohol by odmietnuť a získať tak nálepku nespoločenského paka.

„To znie dobre,“ povie po chvíli unavene a prinúti sa k ťažko uveriteľnému úsmevu. Pave Koskinen spokojne prikývne a odkryje belostne žiariace vynovené zuby. Pôsobí neisto. Následne odstúpi od stola a uvoľní miesto ľudskej stonožke z fanúšikov s knihami v náručí.

III

Detektívka seržantka Jessica Niemiová si uviaže čierne vlasy siahajúce po ramená do chvosta a natiahne si kožené rukavice. Otvorí dvere na spolujazdcovej strane, aj keď motor stále beží a z auta sa ozve prenikavé zvukové znamenie.

„Vďaka za odvoz,“ povie Jessica mužovi za volantom.

„Asi bude lepšie, keď sa nikto nedozvie, s kým si sem prišla,“ konštatuje muž a zívne. Chvíľu sa na seba pozerajú, akoby obaja čakali, že dostanú bozk. Ani jeden sa však neodhodlá nakloniť sa k druhému a urobiť to.

„Celé sa to totálne pobabralo.“

Jessica vystúpi z auta a pretrie si oči, tvár jej bičuje ľadový vietor. Napadla hromada snehu a pluhy, ktoré hrmotali pred školou, ešte nestihli prísť k pobrežiu. Jessica zabuchne dvere auta a vidí pred sebou veľký moderný rodinný dom s úzkym predným dvorom, živý plot z tují siahajúci do výšky očí a kovanú bránu. Pred domom stoja dve policajné autá a podľa zvuku sirén v diaľke sa blížia posily.

„Zdravím.“ K Jessice sa priblíži muž v hrubej modrej kombinéze. „Nadstrážmajster Koivuaho.“

„Jessica Niemiová,“ odpovie Jessica a ukáže svoj odznak. Kolegovia oblečení v služobnom ju však už spoznali. Vedia o nej všade, no ona nevie o všetkom... Dali jej už rôzne prezývky. *Suchárka... Lara Croft... Police I'd like to fuck...*

„Čo sa stalo?“ pýta sa Jessica.

„Doriti...“ Koivuaho si zloží tmavomodrú čiapku a pošúcha si plešinu na temene. Jessica trpezlivo čaká, kým si usporiada myšlienky. Obzrie sa k dverám domu a všimne si, že sú napoly otvorené.

„O štvrt' na jedenásť sme dostali hlásenie. Spolu s Taskinenom sme hliadkovali tu nablízku a prišli sme na miesto prvé,“ pokračuje Koivuaho a naznačí Jessice, aby ho nasledovala od brány do dvora.

„A čo za pokyny prišli z operačného?“ pýta sa Jessica a nenápadne kývne na pozdrav policajtom, čo sedia v aute.

„Nahlásili nám, že v tomto dome sa niekto pokúša o samovraždu,“ odpovedá Koivuaho, keď podídu k verande. Na kamennej dlážke predsiene sa vytvorila mláka z roztopeného snehu. Vietor sa na chvíľu utíši a muž pokračuje: „Dvere boli otvorené, tak sme vošli dnu.“ V jasnom svetle stropnej lampy Jessica vidí na tvári tohto statného chlapa neobyčajné zdesenie. Zopne premrznuté prsty a v mysli si vytvára obraz situácie, ktorá sa tu odohrala, čiastočne aj na základe toho, čo jej pred chvíľou povedali do telefónu.

„Nikto ďalší teda v dome nie je?“ pýta sa Jessica, hoci odpoveď pozná. Koivuaho vážne pokrúti hlavou a opäť si nasadí čiapku.

„Preskúmali sme obe poschodia. Musím povedať, že srdce mi ešte nikdy tak silno nebilo. A potom tá idiotská hudba, čo znela z gramofónu...“

„Hudba?“

„Bolo to dosť nevhodné v tejto situácii. Príliš pokojné.“

„Kde je telo?“ pýta sa Jessica, zatiaľ čo jej Koivuaho podáva základné ochranné prostriedky na prácu na mieste činu: rukavice, ochrannú masku a chrániče obuvi. Jessica sa nahne a na čierne botasky si natiahne modré návleky. Puzdro s pištoľou jej spadne na zem.

„Snažili sme sa nekontaminovať miesto,“ hovorí Koivuaho a kýchne do dlane. Jessica si z čela odhrnie mokré vlasy a odoberie sa smerom k oknám s výhľadom na more. Obíde WC a kuchyňu a ocitne sa v priestranej obývačke so zasklenou čelnou stenou. Na nábytku sa mihajú svetlá majákov, ktoré za obrovskými oknami blikajú modrým svetlom v rytme pulzu. Miestnosť pripomína luxusné akvárium. Keď Jessica zbadá postavu sediacu za jedálenským stolom, túžba hodnotiť estetické kvality ju hneď prejde. Jessica sa na chvíľu zastaví a snaží sa pochopiť, prečo žena, ktorá sedí na stoličke takmer

vzpriamene, vyzerá tak neprirodzene. Potom podíde bližšie a zovrie jej žalúdok.

„Videla si už niečo také desivé?“ pýta sa Koivuaho niekde za jej chrbtom, ale ona otázku nevníma. Tvár mŕtvej je skrivená takmer do hysterického úšklabku. Jej výraz nezodpovedá skutočnosti, že nedávno zomrela. Má na sebe slávnostné čierne šaty s veľkým výstrihom. Ruky má prekřížené na stole. Stôl je prázdny. Žiaden telefón, ani zbraň. Nič.

„Skúšal som pulz. Inak som sa jej nedotýkal,“ hovorí Koivuaho. Jessica sa k nemu otočí, opatrne pristúpi k žene a nakloní sa, aby preskúmala jej neprirodzene pokrivenú tvár.

„Doriti...“ zamrmle Jessica tak potichu, že by ju mohla počuť iba mŕtva – keby bola ešte nažive. Všimne si, že žena má bosé nohy skrížené pod stoličkou a vedľa sú úhľadne položené topánky značky Jimmy Choo s vysokými podpätkami. Nechty na rukách i na nohách má nalakované načierno.

„Koivuaho?“ zvolá Jessica a opäť uprie zrak na strojene euforickú ženinu tvár.

„Áno?“

„Nahlásili ste to hneď ako vraždu? Hoci na typickú samovraždu to vôbec nevyzerá...“

„Kurva!“ preglgne Koivuaho naprázdno a pristúpi bližšie k stolu. Pot mu steká po spánkoch a poza uši na silnú šiju za golier kombinézy. Vníma vyháňavý pohľad ženy bez známkov života a neisto pokračuje: „Ešte ti nehovorili, že ten hovor na tiesňovú linku...“

„No?“ netrpezlivo vyzvedá Jessica, keď sa Koivuaho nachvíľu odmlčí.

„Tá žena si nevolala pomoc,“ odvetí Koivuaho a využije pár sekúnd na to, aby si jazykom ovlažil pery. Jessica vie, ako bude veta pokračovať, napriek tomu ju pri počúvaní výpovede strasie.

„Volal nejaký muž.“

IV

Roger Koponen si leje do hrdla posledné dúšky calvadosu, premiela ho na jazyku, ale po jablkovej alebo hruškovej chuti ani stopy. *Lacná brečka*. Samotná večera ho, naopak, príjemne prekvapila, nebola to však zásluha usporiadateľa, ale tridsaťročnej Alisy, ktorá pracuje ako vedúca kníhkupectva v Savonlinne. Mimoriadne šťavnatý úkaz, ktorý profituje z krásnej tváre a milého úsmevu, k tomu má obzvlášť dobrú, udržiavanú figúru. *Crossfit*. Táto žena sa v skoršom rozhovore zmieniła o tom, ako si jej ex zabudol kľúče vnútri na treťom poschodí a ako sa im nakoniec podarilo dostať sa dnu, keď použili záhradné náradie a... Bla-bla. Úplne nepodstatné kecy. Roger sa zameral na jej pery namaľované decentným leskom namiesto toho, aby sa sústredil na detaily príbehu. Dôležité je, že jej priateľ, o ktorom je reč, si podľa niekoho z prítomných, ale aj podľa všeobecne vyvodeného záveru zaslúžil predponu ex- už niekoľko mesiacov predtým. Alisa na Rogera pozerá pohľadom tridsaťročnej slobodnej ženy, ktorá v sebe zvädza boj medzi večnou mladosťou a postupne sa zvyšujúcimi životnými nárokmi. Roger si vychutnáva pozornosť, ktorej sa mu dostalo. V mladosti nebol žiadny bohém. Skôr naopak. Vo vzťahoch s opačným pohlavím sa mu nedarilo už v tínedžerskom veku a zranenie z tejto prvej frustrácie trvalo takmer ďalších dvadsať rokov. V mladosti bol na svoj vek dosť zvláštny a odlišný, až okolo štyridsiatky začal dôverovať svojmu šarmu a príťažlivosti. Dnes je preto ochotný uveriť, že žena sediaci oproti žmurká práve na neho a nie na toho hlúpeho čašníka pripomínajúceho Shiu LeBeoufa, ktorý stojí za ním a dolieva podpriemernú jablkovicu.

S vekom prišiel úspech, peniaze, sebadôvera a najmä tá charizma, ktorú nezískate nikde v soláriu, vďaka bruchu presvitajúcemu cez

košelu alebo hustej štiči. Ženy priťahuje. Podľa vzoru mnohých tvrdých snaživcov si našiel cieľovú skupinu: ženy, ktoré môže mať vždy. Medzi tieto vyvolené nakoniec pribudla aj Maria. Alisa z kníhkupectva tam nepochybne tiež patrí.

„To len ja jediná som ešte nečítala Honbu na čarodejnice?“ pýta sa Alisa a nahlas sa pritom smeje. Päťolizači sediaci okolo sa zatvária ironicky pohoršene a rozrehocujú sa tiež. Alisa ochutná víno a koketne pozerá na Rogera skrz pohár. Zmierlivo pokrčí ramenami, akoby ho práve zasiahla snehovou guľou do zátylku. Provokatívne flirtuje. Rogerovi sa zdá čertovsky sexi. Cíti začínajúcu erekciu a rozmýšľa, že by mohol vstať od stola a ísť na toaletu. Alisa by ho nasledovala, o tom niet pochyb. Mohol by ju uspokojiť bez toho, aby sa na ňu musel pozerať, ako leží vedľa neho na posteli v malej hotelovej izbe. Nemusel by vymýšľať hlbšiu tému na rozhovor, nebol by predseda žiaden dôvod v ňom pokračovať...

„Patríš k menšine, Alisa,“ konštatuje s úsmevom Pave Koskinen, ktorý sedí vedľa nej. Naberie si roztopenú zmrzlinu z misky a pokračuje: „Myslím si, že to už čítal každý. Dokonca aj tí, čo detektívky nečítajú.“ Roger položí pohár na stôl, usmeje sa na Koskinena, ale s istotou vie, že svoje zhnusenie falošným úškrnom nezakryje.

Starec nakoniec stráca posledné zvyšky dôstojnosti: slávnemu spisovateľovi sa ďalej podlizuje a bráni ho. Zjavne nepochopil, že je to súčasť dvorenia.

„Musím si odskočiť,“ povie Alisa, utrie si ústa do servítky, akoby to bola súčasť etikety, a vstane. *Pozrime na ňu... Dievča je o krok napred.* Roger pohľadom sleduje, ako kráča na vysokých podpätkoch okolo stola, a keď prechádza okolo neho, nenápadne sa dotkne operadla jeho stoličky. Zbytočné gesto, aj tak by bolo jasné, o čo tu ide. Roger si obzerá tých dinosaurov okolo stola a všimne si, že len Pave Koskinen sa akosi neisto úchytkom pozrel na chrbát vzdalujúcej sa Alisy. *Aj tebe riadne búši srdce, Pave.* Roger prstami pohladí stopku pohára s calvadosom a rozmýšľa nad ďalšími krokmi. Od posledného razu uplynulo viac ako pol roka. Potom si mnohokrát predsavzal,

že nebude laškovat' za Mariiným chrbtom. Aspoň nie v takých situáciách, keď je riziko, že sa chytí do pasce, oveľa väčšie. Toto je hraničná situácia. Túžba, ktorú prezradili žiariace oči mladej ženy, v ňom vzbudzuje mimoriadny záujem a z priebehu večera je zjavné, že tu nejde o nič hlbšie. Bum, prásk, hotovo! Vec sa dá vyriešiť za pár minút. Roger sa odsunie od stola, vzdychne, akoby ho niečo ťažilo, a vstane. Pozrie sa na hodiny na mobile a všimne si, že má tri zmeškané hovory z neznámeho čísla. K tomu ešte správa na WhatsAppe od Marie. Spreď dvoch hodín. *Tie nové drahé lampy na dvore nefungujú!* Pod tým oranžový plačúci emotikon.

Roger pocíti úzkosť v žalúdku. Zlý pocit z vlastného správania mu nepomáha, aby sa necítil ako idiot. Uvedomuje si, že bolo od veci zaväzovať sa len kvôli tomu, aby nikto iný nemal podiel na jeho koristi. Vie, že hociktorý muž v strednom veku by dal aj posledné za to, aby mohol zostarnúť so ženou, ako je Maria. A on sa naháňa za dievčaťom z kníhkupectva... *Žiaden stres. Zajtra to opravím.* Roger chvíľu počká, či sa objaví kvačka, že si Maria prečítala správu. Keď sa nič nedeje, vloží mobil späť do vrečka nohavíc.

„Ospravedlňte ma,“ zahlási bez akéhokoľvek zdôvodnenia a ide svojou cestou. Aj keď vyjde z miestnosti, stále počuje bzúčanie toho otravného hmyzu. Pochvaľujú si, aký to bol zábavný večer, a sú presvedčení, že aj Roger Koponen ho považuje za vydarený. V hotelovej reštaurácii po nich nikto nie je, a tak kráča prázdny priestorom k toaletám. Obchádza recepciu, zamáva recepcnej, ktorá práve telefonuje, a všimne si pootvorené dvere na ženských toaletách.

Srdce sa mu rozbúcha. Už-už sa dostane k pásu čiernobielej pruhovanej sukne, stiahne nohavičky, zatlačí mladú ženu dnu a prikryje jej ústa, aby krik a vzdychy nepočuli ostatní. Vo chvíli, keď uchopí kľučku dámskej toalety, za sebou začuje hlas. Zamrazí ho. Úplne ako tínedžerka, ktorá sa chce vypariť na párty bez dovolenia, ale zastaví ju mamin rozzúrený hlas. Tento hlas však nehromží, práve naopak – badať v ňom súciti. Patrí recepcnej.